ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného, v právní věci žalobce: **V. T. T.,** zast. opatrovníkem Mgr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2017, čj. CPR-21775-2/ČJ-2017-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2018, čj. 1 A 99/2017-54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Matěji Šedivému, advokátu, **se přizná vá** za řízení o kasační stížnosti odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **1 350 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci (dále „stěžovatel“) bylo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 10. 7. 2017, čj. KRPA-200509-45/ČJ-2017-000022, uloženo správní

vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských státu Evropské unie v délce 18 měsíců. Odvolání stěžovatele žalovaná zamítla a výše uvedené rozhodnutí potvrdila. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) podanou žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem uvedeným v záhlaví. Proti němu brojí stěžovatel podanou kasační stížností.

[2] Městský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí obsahuje potřebné zdůvodnění přiměřenosti, včetně posouzením závažnosti protiprávního jednání, vazby stěžovatele na Českou republiku a domovský stát. Dle městského soudu se stěžovatel sice dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně, bylo to však již v době, kdy v České republice pobýval neoprávněně. Ve věci není rozhodné, že se dne 31. 5. 2017 dostavil k řešení pobytové situace, podstatné je, že dne 27. 5. 2017 vstoupil na území České republiky bez cestovního dokladu a víza a pobýval zde až do 31. 5. 2017, a nic pro legalizaci svého pobytu neučinil, ačkoliv si musel být vědom, že jako cizinec musí k pobytu na území schengenského prostoru vlastnit cestovní doklad a platné vízum.

[3] Městský soud vyslovil, že délka zákazu vstupu na území Evropské unie patří do diskreční pravomoci správních orgánů a úkolem soudu je posoudit jen to, zda nepřekročily meze správního uvážení. Dle soudu bylo odůvodnění délky vyhoštění dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé a uložené opatření bylo stěžovateli uloženo v mezích zákonného rozpětí, tj. na 18 měsíců (zákonná horní hranice je v daném případě 3 roky). Správní orgány v tomto případě ve správním uvážení nijak nevybočily z jeho mezí. Z odůvodnění lze dovodit, že za klíčovou okolnost pro uložení správního vyhoštění považovaly způsob, jakým stěžovatel přicestoval na území České republiky, ale zároveň zohlednily, že se ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně.

[4] Paralelně probíhající řízení o udělení mezinárodní ochrany může mít vliv na vykonatelnost rozhodnutí, avšak dle městského soudu jej není nutné zohledňovat v rozhodnutí o vyhoštění.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že na území České republiky pobýval pouze 4 dny, 2 dny z toho víkend. Prodlení stěžovatele s dostavením se na prvostupňový správní orgán bylo bagatelní. Byl to právě on, kdo se dobrovolně zasadil o ukončení protiprávního stavu. Takové skutečnosti nejsou důvodem pro uložení správního vyhoštění. Namísto toho měl být stěžovatel pokutován a mělo mu být vydáno rozhodnutí dle § 50a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění od 1. 7. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o povinnosti opustit území, které by bylo efektivnější a hospodárnější řešení neoprávněného pobytu.

[6] Doba zákazu vstupu na území Evropské unie byla vymezena na 18 měsíců, což ostře kontrastuje s celkovou délkou jeho protiprávního jednání, je nepřiměřeně dlouhá a městský soud nesprávně uvedl, že stanovení této doby je v diskreční pravomoci správních orgánů. I doba zákazu vstupu podléhá samostatnému přezkumu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná opatrovník, který je zároveň advokát (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel na platné vízum přicestoval v březnu 2016 z Vietnamské socialistické republiky (dále jen „Vietnam“) do Ruské federace. V červnu 2016 přicestoval pomocí převaděče do Spolkové republiky Německo (dále jen „Německo“), kde na podzim ztratil pas a kde také pracoval. Dne 22. 5. 2017 byl kontrolován a zatčen německou policií, zaplatil 3 000 EUR kauci a měl se dostavit do určeného zařízení pro cizince, kde měla být věc jeho neoprávněného pobytu dále řešena. Obdržel také protokol, který jej opravňoval pobývat v Německu do 30. 5. 2017. Dne 27. 5. 2017 odcestoval do České republiky a dne 31. 5. 2017 se sám přihlásil na Policii České republiky s úmyslem získat pas. Jeho další plán byl odjet zpět do Německa a požádat o mezinárodní ochranu. V Německu byl z ekonomických důvodů, aby vydělával peníze a pomohl rodině ve Vietnamu. Ve Vietnamu mu nehrozí žádné nebezpečí. Má tam manželku a dvě děti, matku, otce a pět sourozenců. Telefonuje s nimi téměř každý den přes internet. V případě návratu do Vietnamu by mohl žít s rodinou v jejich domě. Dle jeho tvrzení v České republice nezná nikoho, přijel sem ovšem na pozvání od kamaráda, se kterým se seznámil přes internet, a který mu poradil, že je zde možné získat cestovní pas. Prvoinstatnční správní orgán si vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, dle kterého je vycestování stěžovatele do země původu možné.

[9] Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že stěžovatel v žalobě převážně namítal, že doba, po kterou mu je zakázán vstup do Evropské unie, je nepřiměřená. Pouze okrajově, že vzhledem k závažnosti protiprávního činu (dle jeho názoru neoprávněný pobyt na území České republiky v délce 4 dní – od 27. 5. 2017 do 31. 5. 2017) neměl být vyhoštěn. Nyní v kasační stížnosti již toto tvrzení více rozvíjí a tvrdí, že vzhledem k bagatelnímu rozsahu protiprávního jednání mu měla být udělena pokuta a rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud poznamenává, že tato námitka je na samé hranici přípustnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), jelikož jeho tvrzení v žalobě směřující do protiprávnosti udělení vyhoštění bylo vzneseno velmi obecně. V rámci výkladu ve prospěch přístupu k soudu však dospěl k závěru o její přípustnosti. Námitka ovšem není důvodná. V § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou uvedeny podmínky, za kterých lze vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území, a to *[p]obývá-li cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, na území neoprávněně, policie mu vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území.* Předpokladem pro užití tohoto institutu je existence platného oprávnění k pobytu. Minimálně v den, kdy se stěžovatel přihlásil na Policii České republiky, již neměl žádné platné oprávnění k pobytu na území Evropské unie, a to dokonce i za situace, že by protokol, který obdržel od německé policie dne 22. 5. 2017, bylo možné považovat za

platné oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu nebylo možné vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území. Pokud jde o uložení pokuty, pak ta nemá ve vztahu k vyhoštění subsidiární povahu a nelze tedy uvažovat o tom, že by byla uložena namísto vyhoštění.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasí s názorem městského soudu a tvrdí, že správní uvážení správního orgánu je nutné podrobit soudnímu přezkumu. Městský soud zastával obdobný názor. V bodě 13 uvedl, že *„[d]élka zákazu vstupu na území EU patří do diskreční pravomoci správních orgánů a úkolem soudu je posoudit jen to, zda nepřekročily meze správního uvážení“*. S tímto názorem Nejvyšší správní soud souhlasí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, čj. 6 A 69/2000-55). Stěžovatel brojí proti tvrzení městského soudu, které však nevyslovil. Tato námitka je proto nedůvodná.

[11] Stěžovatel dále namítal, že doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je nepřiměřená ve vztahu k době jeho protiprávního jednání (4 dny). S tímto Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Na území České republiky sice stěžovatel skutečně byl pouze velice krátkou dobu, avšak je nutné posuzovat i jeho dřívější chování. Jak již uvedl prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí, do samotného schengenského prostoru stěžovatel přicestoval bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, k tomu využil služby převaděče, bez potřebného povolení pracoval v Německu do doby, než jej kontrolovala tamní policie, většinu doby bez cestovního dokladu a do České republiky přicestoval z toho důvodu, aby tento doklad získal, což dle Nejvyššího správního soudu byl také důvod, proč se dobrovolně přihlásil na stanici Policii České republiky. Nejedná se tak o bagatelní neoprávněný pobyt v délce 4 dní na území České republiky, jak stěžovatel tvrdil, ale o soustavné a dlouhodobé porušování právních předpisů, z čehož je zřejmá jeho velmi nízká úcta k platným právním předpisům. Doba 18 měsíců je tak dle Nejvyššího správního soudu zcela přiměřená.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec její úřední povinnosti.

[14] Nejvyšší správní soud současně ustanovenému opatrovníkovi přiznal odměnu za zastupování (§ 35 odst. 9 s. ř. s.). Jde o odměnu a náhradu za dva úkony právní služby, a to podání kasační stížnosti, včetně doplnění jejích důvodů [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)] a návrh na přiznání odkladného účinku – ve výši jedné poloviny mimosmluvní odměny [§ 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 AT, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2017, čj. 8 As 17/2016-154]. V případě, v němž advokát vykonává opatrovníka účastníka, jehož pobyt není znám, je výše mimosmluvní odměny stanovena na 500 Kč za jeden úkon právní služby (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bod 2 AT.) Ta se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT. Odměna za tyto dhva úkony je celkem 1 350 Kč

(500 Kč + 250 Kč + 2x 300 Kč), která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. září 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu